

Daňové a právní zprávy

duben 2026

The better the question.
The better the answer.
The better the world works.

Shape the future
with confidence

Vítejte u dubnového čísla daňových a právních zpráv – co v něm najdete?

Úvodník - zamýšlíme se nad prací s nejistotou v oblasti daní.

Pilíř 2 - přinášíme praktické postřehy ohledně plnění pilířových povinností.

Smutný příběh s DPH - Soudní dvůr EU posuzoval na první pohled jednoduchý obchodní případ, a to prodej zboží mezi lokálními obchodníky s dopravou do jiného členského státu. Odběratel nakonec nesl DPH dvakrát, jednou ji zaplatil dodavatelům, aniž by si mohl nárokovat její odpočet, a podruhé mu byla doměřena správcem daně z intrakomunitárního pořízení zboží, rovněž bez nároku na odpočet.

EU Inc. - Evropská unie otevírá debatu o nové celounijní právní formě společnosti. EU Inc. má jako tzv. 28. režim snížit právní roztříštěnost, zjednodušit přeshraniční podnikání a usnadnit růst inovativních společností v rámci jednotného trhu.

Hypotetická transakce z důvodu personálního propojení - Nejvyšší správní soud ve svém nedávném rozhodnutí zdůraznil, že rozhodování osob ve vrcholném managementu s přímou vazbou na mateřskou společnost (pracovní poměr) nelze vnímat pouze z pohledu společnosti jako takové, ale pro účely převodních cen je nutné hodnotit nastavení vztahů mezi spojenými osobami. V daném případě měli rozhodovací funkci ve společnosti vyslaní pracovníci mateřské společnosti.

Zpětné uplatnění osvobození licenčních poplatků - přinášíme vám pohled Soudního dvora EU na spor ohledně výkladu podmínek uplatnění osvobození dle směrnice o společném systému zdanění úroků a licenčních poplatků mezi přidruženými společnostmi z různých členských států.

Trestný čin zkrácení daně - Ústavní soud ve svém nálezu k trestnému činu zkrácení daně naznačuje, že nezeptat se daňového poradce nemusí být nejlepší strategie.

Co dalšího nás zaujalo?

- ▶ **Zpráva o daních z příjmů (Public CbCR)** - Prvním **potenciálně** reportovatelným obdobím je již účetní období začínající po 22. červnu 2024.
- ▶ **Daňové plány ČR** - Dle vyjádření v tisku vláda zvažuje ponechat sazbu daně z příjmů právnických osob na 21 procentech (tj. zvažuje upustit od plánu na její snížení o dva procentní body).
- ▶ **Novely zákoníku práce a návrh úpravy „platformové“ práce** - Byla zveřejněna „transpoziční“ **novela** zákoníku práce a dále **návrh** zákona o platformové práci a o změně souvisejících zákonů, jejíž součástí je i změna definice závislé práce.
- ▶ **Paušální cestovní náhrady** - Nejvyšší správní soud v **nedávném rozsudku** potvrdil, že u paušálně nastavených cestovních náhrad nese zaměstnavatel povinnost prokázat jak přiměřenost a racionální konstrukci zvoleného paušálního modelu, tak i faktickou realizaci pracovních cest v deklarovaném rozsahu.
- ▶ **Modré karty** - Od 1. května 2026 dojde k **navýšení** minimální mzdy pro žadatele o modrou kartu.
- ▶ **Pojistné OSVČ** - Poslanci schválili novelu **zákona** o pojistném na sociálním zabezpečení týkající se nezvyšování vyměřovacího základu OSVČ.

Vítejte u dubnového čísla daňových a právních zpráv – co v něm najdete?

- ▶ **Metodické dotazy** - GFŘ začalo [publikovat](#) odpovědi na metodické dotazy veřejnosti. Dle vyjádření vedení GFŘ by postupně mělo dojít ke zveřejnění metodických dotazů zodpovězených v posledních dvou letech.
- ▶ **Jednotné měsíční hlášení zaměstnavatele (JHMZ)** - MPSV zveřejnilo [web](#) věnovaný problematice JMHZ.
- ▶ **Nová služba portálu ČSSZ** - Moje [konto](#) je online služba ePortálu ČSSZ, která poskytuje přehled dob důchodového pojištění evidovaných u ČSSZ a umožňuje spravovat doby pojištění.
- ▶ **Změna osvobození plynu používaného v kogeneračních jednotkách** - Celní správa [mění](#) od března 2026 rozsah osvobození plynu spotřebovaného v rámci kombinované výroby elektřiny a tepla.

Úvodník

Jana Wintrová

partnerka v týmu daňového poradenství

jana.wintrova@cz.ey.com

+420 731 627 020

Nejistota jako provozní standard

Většina z nás má ráda ve věcech jasno. O to víc to platí v oblasti daní, kde se často hraje o velké peníze (a někdy i o víc, pokud se spor posune do trestněprávní roviny). Podnikatelé, daňoví poradci i stát by proto logicky rádi věděli, na čem jsou. Kde přesně leží hranice, co ještě projde a co už ne. A pokud ne, kolik je to bude stát.

Od Nejvyššího správního soudu, jakožto nejvyšší instance správního soudnictví, se tradičně očekává, že dlouholeté spory konečně rozsekne. Ideálně jednou provždy. Jenže realita je dost jiná. Nejvyšší správní soud není továrnou na jistotu, ale institucí, jejímž úkolem je posilovat důvěru v justici - a tím kultivovat celou společnost. Dát smysl světu, který se z nějakého důvodu smysluplně uspořádat nechce. Alespoň tak jeho roli prezentuje na různých odborných fórech jeho předseda Karel Šimka.

Nemalou zásluhu má Nejvyšší správní soud také na proměně finanční správy. Ta dnes funguje úplně jinak než před deseti či dvaceti lety. Je profesionálnější, analyticky silnější a výrazně méně náchylná k elementárním chybám. Pro firmy z toho plyne poměrně nepříjemný závěr: spor se už málokdy vyhraje „na procesu“. Rozhoduje obsah. A především příběh. To, zda celé uspořádání dává ekonomický smysl i bez daňového efektu. Právě v tomto prostoru se dnes pohybuje i judikatura Nejvyššího správního soudu.

Dobře je to vidět v oblasti zneužití práva. Přeměny, financování, vnitroskupinové úvěry. Formálně může být vše v pořádku, struktura čistá, dokumentace bezchybná. Jenže pak přijde jednoduchá, ale nepříjemná otázka: dává to celé smysl samo o sobě? Nebo je hlavním cílem daňová úspora, ke které se

zpětně hledá byznysově vysvětlení? Jakmile začne daňový aspekt vyčnívat více než samotná ekonomická logika, rozsvítí se varovné kontrolky. A kde přesně leží hranice, při jejímž překročení už soud řekne „tady ne“, to dnes s jistotou neví nikdo.

Podobně neurčitě mantinely se týkají švarcsystému, který se navíc v posledních letech stává stále častěji předmětem kontrol ze strany Státního úřadu inspekce práce. Na jedné straně stojí lákavá představa svobodné volby: pracuj, jak chceš, na vlastní odpovědnost. Na straně druhé stát, který potřebuje vybírat daně, pojistné a financovat sociální systém. Výsledkem je šedá zóna. Hodně šedá. Počítají se odběratelé, zkoumá se ekonomická závislost i míra faktické poslušnosti - ale žádné z těchto kritérií samo o sobě nerozhoduje. Vždy jde o kombinaci faktorů. A tak se může snadno stát, že struktura, která obstála včera, zítra obstát nemusí. Ne proto, že by se změnilo právo, ale proto, že je jinak vyhodnocen skutkový stav.

Do hry navíc stále výrazněji vstupují vylepšené algoritmy a analýzy dat. Výběr daňových kontrol už dávno není nahodilý a je nutné počítat s tím, že bude čím dál sofistikovanější. Pro firmy to znamená jediné: spoléhat se na to, že „se na to nepříjde“, není strategií. Stát má dnes lepší přehled než kdykoli dřív - a bude ho mít ještě lepší.

Správní soudnictví tak nestojí před úkolem nejistotu odstranit. Spíše ji musí udržet v mezích, které jsou pro podnikatelské prostředí ještě snesitelné. Rozhodovat včas a pokud možno konzistentně. Právě v rychlosti rozhodování ostatně vidíme my daňoví poradci v posledních letech výrazný posun: zatímco dříve ležely věci u soudů několik let, dnes je většina sporů u Nejvyššího správního soudu rozhodnuta během jednoho roku.

Jak trefně poznamenal předseda Nejvyššího správního soudu v jednom z rozhovorů, úloha justice se podobá údržbě anglického trávníku. Musí se zalévat. Stříhat. Pořád dokola. Nikdy ale nebude hotový.

A právě v tom je možná nejdůležitější myšlenka pro daňovou praxi. Nejistota v oblasti daní dnes není výjimkou ani selháním systému, ale jeho provozním stavem. Nelze ji zcela eliminovat - lze se s ní pouze naučit pracovat, podobně jako s jinými podnikatelskými riziky. Snad vám v tomto nelehkém úkolu pomůže i následující čtení....

Formálně může být vše v pořádku, struktura čistá, dokumentace bezchybná. Jenže pak přijde jednoduchá, ale nepříjemná otázka: dává to celé smysl samo o sobě? Nebo je hlavním cílem daňová úspora, ke které se zpětně hledá byznysově vysvětlení? Jakmile začne daňový aspekt vyčnívat více než samotná ekonomická logika, rozsvítí se varovné kontrolky.

Pilíř 2

Karel Hronek

partner v týmu daňového poradenství
karel.hronek@cz.ey.com
+420 731 627 065

Vladimír Sopkuliak

senior manažer v týmu daňového poradenství
vladimir.sopkuliak@cz.ey.com
+420 730 191 770

Pilíř 2 a české daňové povinnosti

Generální finanční ředitelství (GFŘ) rozeslalo k připomínkám aktualizované pracovní verze daňového přiznání k dorovnávacím daním a souvisejícího informačního přehledu. Níže vypichujeme 10 vybraných praktických postřehů:

1. Daňové přiznání ke každé z dorovnávacích daní, tj. k přiřazované a české, je nutné učinit samostatně.
2. Případné oznámení o splnění výjimky z povinnosti podat informační přehled je rovněž nutno podat zvlášť za informační přehled k české dorovnávací dani a informační přehled k přiřazované dorovnávací dani.
3. Dle GFŘ platí povinnost podat přiznání k dorovnávací dani, i pokud je povinnost nulová.
4. GFŘ nebude vydávat xml formulář k informačnímu přehledu.
5. Pokud je poplatník součástí více skupin (z jiného důvodu, než že je součástí skupiny společných podniků), je povinen podat daňová přiznání za každou skupinu samostatně.
6. I pokud implementace DAC9 nebude schválena včas, je zde mechanismus v § 130 odstavec 3 zákona o dorovnávacích daních, dle kterého by EU jurisdikce měly být (dle našeho chápání) nahlíženy jako kvalifikované pro účely centrálního podání informačního přehledu (GIR).
7. Tento vstřícný postup se však neuplatní ve vztahu k jurisdikcím mimo EU. Včasný přístup ČR ke [GIR MCAA](#) je nepravděpodobný a tyto jurisdikce by neměly být nahlíženy jako kvalifikované pro účely centrálního podání informačního přehledu.
8. Pokud tedy například bude UPE mimo EU (ale daná jurisdikce přistoupila ke GIR MCAA) a ta bude mít dceřiné společnosti v rámci zemí EU, je ke zvážení centrální podání v EU jurisdikci, která přistoupila ke GIR MCAA.
9. V případě lokálního podání informačního přehledu je nutno v ČR podat rozsah informací v souladu s tzv. [dissemination](#) approach.
10. Pro účely české dorovnávací daně lze rozhodnutí o použití přechodného jurisdikčního zjednodušeného vykazování v přechodném období uplatnit tehdy, pokud za příslušné výkazní období nevznikne dorovnávací daň.

Se vším jsme vám připraveni pomoci - pište či volejte.

Stanislav Kryl

specialista na DPH a nepřímé daně,
tým daňového poradenství
stanislav.kryl@cz.ey.com
+420 731 627 021

Daniel Dvořáček

asistent v týmu daňového poradenství
daniel.dvoracek@cz.ey.com
+420 705 844 009

Intrakomunitární dodání i pořízení může být zdaněno současně v jednom státě

Tribunál SDEU („Tribunál“) ve svém nedávném rozsudku T 638/24 („Rozsudek“) posuzoval jednoduchý obchodní případ, kdy docházelo k běžnému prodeji zboží mezi lokálními obchodníky. Taková transakce by měla být z pohledu DPH naprosto neutrální (kupující by neměl nést DPH zatížení). Kupující požádal, aby prodávající zboží dopravili do jiných členských států. Protože však včas neověřil daňové důsledky tohoto požadavku, DPH zaplatil dvakrát.

Skutkový základ sporu

Rakouská společnost („Odběratel“) nakupovala od rakouských dodavatelů v letech 2011 až 2015 zboží, které dodavatelé dle požadavku kupujícího přepravili do jiných členských států. Protože dopravu do jiných členských států zajišťovali prodávající, z běžné tuzemské transakce se stala transakce vnitrouijní. Z pohledu DPH se rozpadá na dvě části. Dodavatelé uskutečňovali dodání zboží z Rakouska do jiného členského státu a Odběratel uskutečňoval v zemích ukončení dopravy pořízení zboží z jiného členského státu (z Rakouska), i když sídlil v tom samém státě jako dodavatelé (v Rakousku).

Intrakomunitární dodání zboží

Podle čl. 138 Směrnice o DPH je dodání zboží, které bylo odesláno nebo přepraveno prodávajícím nebo kupujícím do jiného členského státu, osvobozeno

od DPH. Podle pravidel platných v té době nehrálo roli, jaké DIČ kupující poskytl prodávajícímu. V posuzovaném případě poskytoval Odběratel dodavatelům rakouské DIČ a dodavatelé následně vystavovali faktury s rakouskou DPH v domněnání, že prodávají zboží v Rakousku a že se jedná o lokální dodání.

Rakouský Správce daně potvrdil, že dodavatelé uplatňovali rakouskou DPH chybně, neboť se skutečně jednalo o intrakomunitární dodání zboží osvobozené od DPH. Proto znemožnil Odběrateli uplatnit si nárok na odpočet daně z nákupu tohoto zboží, i když dodavatelé byli povinni nesprávně uvedenou daň na dokladu přiznat a zaplatit v souladu s čl. 203 Směrnice o DPH.

Intrakomunitární pořízení zboží

Intrakomunitární pořízení zboží představuje zdanitelné plnění, jehož místem plnění je členský stát, ve kterém

je ukončena přeprava zboží. Proto by se měl kupující v těchto státech registrovat k DPH¹. Pokud se tak nestane, Směrnice o DPH v čl. 41 stanoví náhradní pravidlo, podle kterého je místem plnění členský stát, který vydal DIČ, které kupující použil pro tuto transakci. Toto pravidlo má subsidiární a zajišťovací funkci. Jeho účelem je zabránit situacím, kdy by intrakomunitární pořízení zboží nebylo zdaněno v žádném členském státě. První pravidlo však nepřestává platit. Aby byl kupující motivován odvést DPH ve státě ukončení přepravy, u daně odvedené dle druhého pravidla není nárok na její odpočet².

Rakouská daňová správa měla v daném případě za to, že Odběratel neprokázal zdanění ve státě ukončení přepravy zboží. Protože Odběratel poskytl dodavatelům svoje rakouské DIČ, intrakomunitární pořízení zboží podléhá zdanění v Rakousku dle čl. 41 Směrnice o DPH. Nastala tak paradoxní situace, kdy pořízení zboží z jiného členského státu bylo zdaněno v tom samém členském státě.

Tribunál rakouskému správci daně přisvědčil a konstatoval, že tato konstrukce se uplatní i když členský stát identifikace je současně členským státem zahájení přepravy. Čl. 41 Směrnice o DPH tak upravuje standardní mechanismus rozdělení daňových pravomocí mezi členskými státy.

Dvojitá zdanění

Tribunál potvrdil, že čl. 41 a čl. 203 Směrnice o DPH sledují odlišné cíle a jejich souběžná aplikace není sama o sobě v rozporu se Směrnicí o DPH ani se základními zásadami systému DPH. Odběratel tak nesl DPH dvakrát. Jednou ji zaplatil dodavatelům, aniž by si mohl nárokovat její odpočet, a podruhé mu byla doměřena správcem daně z intrakomunitárního pořízení zboží, rovněž bez nároku na odpočet DPH.

Dvojitá zdanění bylo možno eliminovat. Odběratel se mohl obrátit na dodavatele, aby vystavili opravné doklady a bezdůvodně zaplacenou DPH mu vrátili. Odběratel se rovněž mohl registrovat k DPH v členských státech ukončení přepravy a pořízení zboží tam řádně zdanit. Následně by mohl snížit rakouskou DPH uplatněnou v důsledku použití rakouského DIČ.

Nejde tak o skutečné konečné dvojí zdanění téhož plnění, ale o souběh dvou odlišných daňových mechanismů, které sice mohou vést k dočasnému dvojímu zdanění, ale daňový subjekt má k dispozici postupy, jak zpětně trvalému dvojímu zdanění zabránit. To je také důvod, proč jiný velmi podobný polský případ C 696/20 Dyrektor Izby Skarbowej w W dopadl jinak. Polské daňové orgány totiž zdanění prvním dodavatelem považovaly za správné a konečné.

Nicméně řízení se většinou protáhne, takže lhůty pro vrácení bezdůvodného obohacení dodavatelem se zpravidla promlčí a rovněž lhůty pro opravu odvedené daně marně uplynou. Plátcům tak nakonec zbydou jen oči pro pláč.

Dopadl by obdobný případ v České republice jinak?

Zákon o DPH definuje pořízení zboží z jiného členského státu v § 16 jako „nabytí práva nakládat jako vlastník se zbožím od osoby, která uskutečňuje dodání zboží, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno z jiného členského státu do členského státu od něj odlišného“. Pojem „jiný členský stát“ je výslovně upraven v § 3 odst. 1 písm. c) zákona o DPH jako „členský stát s výjimkou tuzemska“, přičemž tuzemskem se rozumí území České republiky.

Aby se z českého pohledu jednalo o pořízení zboží z jiného členského státu, doprava zboží by musela skutečně začínat v jiném členském státě, nikoliv v tuzemsku (v České republice). Z čistě lingvistického hlediska by tedy obdobný doměrek v Česku nebyl možný. Jedná se nepochybně o nesprávnou implementaci Směrnice o DPH, kterou by daňová správa neměla vykládat v neprospěch plátce.

V části ztráty nároku na odpočet DPH nesprávně uplatněné dodavatelem by ale obdobný případ dopadl tehdy stejně.

Dopadl by obdobný případ dnes jinak?

Ano, dopadl by jinak, a to právě v části uplatnění osvobození při dodání zboží do jiného členského státu. V souvislosti s „rychlými záplatami“ („Quick Fixes“) byl

1 Pokud není využito zjednodušení pro třístranné obchody, které umožňuje, aby se kupující (prostřední osoba) ve státě ukončení přepravy neregistroval k DPH.

2 Ztráta nároku na odpočet DPH byla potvrzena Soudním dvorem EU v případě C-539/08 Facet.

zaveden další požadavek pro osvobození dodání zboží do jiného členského státu. Odběratel musí poskytnout DIČ vydané jiným státem, než je stát zahájení dopravy. Dodavatel potom může uplatnit osvobození od DPH pouze tehdy, pokud toto DIČ uvede ve svém souhrnném hlášení.

Protože Odběratel poskytoval dodavatelům svoje rakouské DIČ, dodání zboží dodavatelům by nemohlo být dnes osvobozeno od DPH. Toto dodání by bylo řádně zdaněno v souladu s rakouskými právními předpisy. Domníváme se proto, že by rakouský správce daně nebyl oprávněn odpočet DPH zpochybnit, protože by se nejednalo o daň uvedenou chybně na dokladu ve smyslu čl. 203 Směrnice o DPH.

Závěrem

Pro daňovou praxi jde o další potvrzení, že formální pochybení v identifikaci a fakturaci intrakomunitárních plnění mohou mít významné důsledky, a to i v situacích, kdy nedochází k žádnému skutečnému daňovému úniku. Doporučujeme proto velmi pečlivou analýzu vašich obchodních řetězců, aby se podobným doměrkům předešlo. Rádi vám v tom budeme nápomocni.

Jde o další potvrzení, že formální pochybení v identifikaci a fakturaci intrakomunitárních plnění mohou mít významné důsledky, a to i v situacích, kdy nedochází k žádnému skutečnému daňovému úniku.

Dalibor Šimeček

advokát, EY Law
dalibor.simecek@cz.eylaw.com
+420 704 865 101

Jakub Marko

advokát, EY Law
jakub.marko@cz.eylaw.com
+420 735 729 443

Matěj Šimpach

právní asistent, EY Law
matej.simpach@cz.eylaw.com
+420 730 191 866

EU Inc. jako jednotná evropská společnost

Evropská unie se v posledních letech stále intenzivněji snaží překonat strukturální bariéry, které brání společnostem plně využít potenciál jednotného trhu. Jedním z klíčových návrhů v této oblasti je iniciativa Evropské komise EU Inc., která má představovat základ tzv. 28. režimu pro evropské společnosti. Jde o koncept, jehož cílem je nabídnout podnikům – zejména inovativním a rychle rostoucím společnostem – dobrovolnou alternativu k národním právním formám v podobě jednotného, celounijního právního rámce použitelného napříč členskými státy.

V praxi má 28. režim fungovat jako „evropská vrstva“ nad 27 národními právními řády, která umožní zvolit si jednu harmonizovanou sadu pravidel a následně podle ní působit v rámci jednotného trhu bez opakovaného přizpůsobování se místním formalitám a odlišnostem. Smyslem je snížit právní roztříštěnost, omezit administrativní zátěž a odstranit právní nejistotu, která dnes často doprovází přeshraniční růst společností v EU.

Z hlediska legislativní techniky je podstatné, že EU Inc. má být zavedena nařízením, tedy přímo použitelným právním aktem. Na rozdíl od směrnice tak nepředpokládá transpozici do vnitrostátních právních řádů s různými národními odchylkami. Tento přístup má zajistit, aby nová právní forma byla skutečně jednotná a mezinárodně srozumitelná. Současně ale EU Inc. nenahrazuje národní právní formy. Má jít o paralelní možnost vedle akciových společností, společností s ručením omezeným a dalších známých typů společností. Její atraktivita má spočívat v jednoduchosti celého životního cyklu společnosti – od vzniku přes financování a vnitřní

správu až po převody účastí či ukončení činnosti – a v ambici umožnit společnostem růst v EU s minimálním „třením“.

Rychlejší, levnější a plně digitální založení

Jedním z nejviditelnějších rysů návrhu je důraz na plně digitalizované fungování. EU Inc. má umožnit založení společnosti výlučně elektronickými prostředky, v krátkém časovém horizontu (řádově v desítkách hodin), při velmi nízkých nákladech a bez povinnosti vytvářet minimální základní kapitál. Součástí konceptu je také centrální evropský rejstřík a s ním propojené digitální rozhraní, které má nabídnout jednotné přehledové prostředí pro klíčové úkony a přístup k základním údajům o právní struktuře a činnostech společností.

Tento systém má v ideálním případě fungovat jako centrální digitální pracoviště, kde je spravována identita společnosti a základní korporátní údaje. Praktickým důsledkem má být omezení opakovaného

dokládání stejných informací vůči různým orgánům, tedy posun k principu „pouze jednou“, kdy společnost poskytne údaje jednorázově a ty jsou následně sdíleny v rámci relevantních procesů. Pro společnosti působící přeshraničně by to mohlo znamenat znatelné snížení administrativní zátěže.

Moderní financování a flexibilnější korporátní struktura

Další oblastí, na kterou návrh cílí, je financování společností a nakládání s majetkovými účastmi. Cílem je umožnit rychlejší a jednodušší investiční transakce, zejména v situacích typických pro rané a růstové fáze podnikání. Předpokládá se omezení některých formálních požadavků, zejména těch spojených s fyzickou přítomností či povinným zapojením zprostředkovatelů, a zjednodušení převodů podílů či akcií.

Návrh rovněž počítá s využíváním moderních finančních nástrojů a standardizované dokumentace, které jsou běžné v oblasti rizikového kapitálu. Smyslem je snížit transakční náklady a zvýšit předvídatelnost investičních procesů při působení ve více členských státech. Pro investory i zakladatele je důležitý zejména příslib větší právní srozumitelnosti a menší potřeby „překladač“ transakcí do různých národních právních prostředí.

Zaměstnanecké opční programy na celounijní úrovni

Jedním z prakticky nejzajímavějších prvků EU Inc. je oblast zaměstnanecké participace. Koncepce počítá s možností zapojit se do společného celounijního systému zaměstnaneckých opcí. Klíčovým rysem má být odklad zdanění až na okamžik samotného prodeje akcií, nikoli již při nabytí opce. Tím se reaguje na častý problém tzv. zdanění bez reálného příjmu, který v některých právních rádech snižuje atraktivitu opčních programů pro zaměstnance.

Z hlediska praxe může jednodušší a předvídatelnější režim zaměstnaneckých akciových programů zvýšit schopnost evropských společností konkurovat při získávání a udržení kvalifikovaných pracovníků. Zároveň jde o faktor, který investoři často sledují při posuzování dlouhodobé motivace klíčových osob ve společnosti. I zde však bude rozhodující konečná podoba právní úpravy a její soulad s národními daňovými pravidly.

Druhá šance a jednodušší ukončení činnosti

Součástí návrhu jsou také prvky směřující ke snížení nákladů neúspěchu. Inovativní podnikání je ze své podstaty spojeno s experimentováním a rizikem, přičemž složité a nákladné ukončení činnosti může odrazovat od nových pokusů. EU Inc. proto zahrnuje mechanismy, které mají usnadnit rychlejší ukončení činnosti a případný nový začátek, včetně zjednodušených insolvenčních postupů a větší míry elektronizace souvisejících procesů. Pro investory to může znamenat vyšší jistotu v otázce řízení neúspěšných projektů a lépe předvídatelné scénáře ukončení investic.

Přeshraniční fungování bez diskriminačních požadavků

Aby nová právní forma skutečně naplnila svůj účel, počítá se i s odstraněním diskriminačních národních praktik. Uvažuje se o vymezení nepřipustných požadavků, jako je povinnost zřídit místní pobočku, jmenovat lokálního zástupce nebo používat bankovní účet v konkrétním státě pouze za účelem získání povolení či přístupu k veřejné podpoře. Zároveň má rámec obsahovat dostatečné nástroje proti zneužití, které zohlední stávající ochranné mechanismy unijního i vnitrostátního práva.

Co to všechno znamená v praxi

EU Inc. je zatím legislativním návrhem, který čeká na projednání v Evropském parlamentu a Radě. Politický směr je však zřejmý: cílem je vytvořit jednotnou evropskou právní formu, která zjednoduší přeshraniční podnikání a sníží náklady růstu. Z pohledu společností je nejzajímavější kombinace rychlé digitalizace, flexibilního korporátního rámce a jednodušších zaměstnaneckých opčních programů. Stále je však na místě určitá zdrženlivost - úspěch 28. režimu nebude záviset jen na textu nařízení, ale i na jeho praktickém prosazení a na tom, zda se podaří zachovat skutečnou jednoduchost bez vytváření další vrstvy složité regulace. Právě proto dává smysl vývoj EU Inc. sledovat již nyní jako výrazný signál dalšího směřování evropského podnikatelského prostředí.

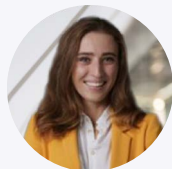
Evropská unie otevírá debatu o nové celounijní právní formě společnosti. EU Inc. má jako tzv. 28. režim snížit právní roztříštěnost, zjednodušit přeshraniční podnikání a usnadnit růst inovativních společností v rámci jednotného trhu.

Judikáty

Tibor Borodáč

manažer v týmu daňového poradenství
tibor.borodac@cz.ey.com
+420 735 729 225

Karin Lexmannová

asistentka v týmu daňového poradenství
karin.lexmannova@cz.ey.com
+420 705 520 633

NSS rozhodl o vzniku hypotetické transakce v důsledku personálního propojení

Nejvyšší správní soud („NSS“) se v nedávno vydaném rozsudku (8 Afs 229/2024) zabýval otázkou funkčního a rizikového profilu české společnosti, konkrétně zda byla společnost oprávněna nést ztrátu ze své výrobní činnosti v souladu s ustanovením § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. NSS se zaměřil i na posouzení vzniku tzv. fiktivní (hypotetické) transakce.

Situace

- ▶ Česká společnost („Společnost“) byla v období 2016/2017 členem mezinárodní skupiny s japonskou mateřskou společností, která měla ve Společnosti 85% podíl. Zaměstnanci mateřské společnosti tvořili vrcholný management Společnosti.
- ▶ Hlavní činností Společnosti byla výroba dílů a součástí pro automobilový průmysl.
- ▶ Společnost dodávala své výrobky mateřské společnosti, dalším spojeným osobám i externím zákazníkům.
- ▶ Společnost vykázala za období 2016/2017 ztrátu ze své výrobní činnosti.
- ▶ Správce daně doměřil Společnosti daň z příjmů právnických osob za období 2016/2017, jelikož dle jeho názoru byla za tuto ztrátu odpovědná japonská mateřská společnost, která ji měla české společnosti kompenzovat.

Pohled správce daně

- ▶ Správce daně na základě skutečného nastavení vztahů a fungování Společnosti dospěl k závěru, že Společnost je výrobce s omezenými funkcemi a riziky, který by měl dosahovat stabilní rutinní zisk a nikoli ztrátu.
- ▶ Dle správce daně byly zásadní funkce strategického řízení, plánování, vyjednávání se zákazníky či cenotvorba vykonávány či přímo řízeny mateřskou společností, a to prostřednictvím zaměstnanců vrcholového managementu.
- ▶ Správce daně konstatoval, že vztah mezi Společností a mateřskou společností lze označit jako řízenou transakci komplexní výroby prováděnou Společností v souladu s § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Správce daně identifikoval tzv. fiktivní (hypotetickou) transakci mezi Společností a její mateřskou společností.

- ▶ V této souvislosti správce daně poukázal na to, že ačkoliv Společnost prodávala své výrobky spojeným osobám i nezávislým stranám, veškerá jí realizovaná výroba vycházela ze zakázek a objednávek obdržených na základě vyjednávání a z titulu rozhodovacích pravomocí mateřské společnosti.
- ▶ Správce daně zdůraznil, že vzhledem k funkčnímu a rizikovému profilu Společnosti (výrobce s omezenými funkcemi a riziky), měl být Společnosti v předmětném zdaňovacím období kompenzován mateřskou společností rozdíl mezi dosaženou a tržně obvyklou ziskovostí srovnatelných nespojených společností.

Vyjádření Společnosti

- ▶ Společnost namítala, že správce daně ji nesprávně označil za výrobce s omezenými funkcemi a riziky a argumentovala, že je tzv. licencovaným výrobcem (tj. výrobcem odpovědným za klíčové funkce a nesoucím klíčová rizika včetně tržního a kapacitního).
- ▶ Podle názoru Společnosti správce daně při stanovení jejího funkčního a rizikového profilu nezhledil významná provozní a cenová rizika a samostatnou rozhodovací činnost Společnosti, ani mimořádné okolnosti, kterým v daném období Společnost čelila a které ovlivnily její hospodářský výsledek.
- ▶ Dále Společnost argumentovala, že správce daně neprokázal existenci fiktivní transakce s její mateřskou společností, na základě které jí doměřil daň.
- ▶ Dle Společnosti správce daně nedoložil a neprokázal, že mateřská společnost ovládala a fakticky řídila Společnost prostřednictvím jí dosazených osob, ani jak jí způsobila ztrátu, za což by měla zaplatit kompenzaci.

Co na to krajský soud?

- ▶ Krajský soud („KS“) potvrdil závěry správce daně a žalobu Společnosti zamítl.
- ▶ KS se ztotožnil se závěry správce daně ohledně vzniku hypotetické transakce mezi Společností a její mateřskou společností na základě faktického fungování výrobní činnosti Společnosti a potvrdil, že mateřská společnost vykonávala veškeré

strategické a rozhodovací funkce. Společnost neměla nad výrobou plnou kontrolu, nepodílela se na sjednávání nových obchodů ani na cenotvorbě.

- ▶ KS existenci hypotetické transakce opřel také o personální propojenost vrcholného managementu Společnosti s mateřskou společností. Pozici prezidenta, který byl zároveň jednatelem Společnosti, a také ostatní pozice vrcholného managementu zastávali mateřskou společností vyslaní zaměstnanci, kteří i nadále zůstali vůči ní v zaměstnaneckém vztahu. Nad těmito pracovníky již ve Společnosti nefigurovala žádná další osoba, která by jim mohla udělovat pokyny nebo za Společnost rozhodovat.
- ▶ KS podpořil závěr správce daně ohledně charakteru společnosti jako výrobce s limitovanými funkcemi a riziky, nepřijal argumentaci Společnosti o jejím zapojení do fungování výroby Společnosti, a navíc ani nesouhlasil s argumentací týkající se existence mimořádných vlivů, které měly ovlivnit její výsledek hospodaření.

Verdikt NSS

- ▶ NSS rozsudek KS zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, zejména pro nepřezkoumatelnost rozsudku.
- ▶ NSS uzavřel, že se KS nedostatečně vypořádal s odůvodněním pro použití mezikvartilového rozpětí a stanovení referenčního období, na jejichž základě byla v rámci hypotetické transakce posouzena ziskovost Společnosti.
- ▶ Nicméně NSS ve věci existence hypotetické transakce potvrdil pohled KS, že není nutné prokazovat konkrétní pokyn mateřské společnosti, ale že existence hypotetické transakce může být dovozena z celkového nastavení vztahů, a to zejména personální provázanosti, faktického výkonu strategických rozhodnutí či kontroly klíčových rizik mateřskou společností.
- ▶ NSS konstatoval, že vliv mateřské společnosti na výrobní činnost Společnosti lze spatřit zejména v personálním obsazení vrcholného managementu vyslanými zaměstnanci mateřské společnosti, nad kterými nebyl kromě valné hromady Společnosti (tvořené z 85 % mateřskou společností) nikdo další, kdo by za Společnost přímo rozhodoval.
- ▶ NSS zdůraznil, že rozhodování osob ve vrcholném managementu s přímou vazbou na mateřskou společnost (pracovní poměr) nelze vnímat pouze

z pohledu společnosti jako takové, ale pro účely převodních cen je nutné hodnotit nastavení vztahů mezi spojenými osobami. V daném případě měli rozhodovací funkci ve Společnosti vyslaní pracovníci mateřské společnosti, a ne statutární orgány Společnosti bez přímého odměňování mateřskou společností.

- ▶ NSS také souhlasil s argumentací KS k zásadě péče řádného hospodáře, když uvedl, že hodnocení jednání vrcholného managementu čistě dle tohoto principu by znamenalo popření důvodnosti posuzování převodních cen.

Závěrem

Kromě toho, že tento judikát navazuje na sérii dosavadních rozhodnutí ohledně příkazů mateřských společností (a souvisejících kompenzací), reaguje také na trend judikátů týkajících se nepřezkoumatelnosti, kdy potvrdil, že se soud (i správce daně) musí vypořádat s jednotlivými argumenty daňového subjektu a podrobně vysvětlit, proč považuje tyto argumenty za nedůvodné. Pouhé odkázání na „běžnou praxi“ a Směrnici OECD o převodních cenách nestačí.

Obecně bychom českým dceřiným společnostem nadnárodních skupin, které využívají podobnou strukturu vedení (kdy klíčové pozice zastávají zaměstnanci vyslaní mateřskou společností), doporučovali i s ohledem na tento judikát věnovat této oblasti zvýšenou pozornost.

Nechme se překvapit, zda a jak se s výše uvedenými námitkami vypořádá KS.

NSS zdůraznil, že rozhodování osob ve vrcholném managementu s přímou vazbou na mateřskou společnost (pracovní poměr) nelze vnímat pouze z pohledu společnosti jako takové, ale pro účely převodních cen je nutné hodnotit nastavení vztahů mezi spojenými osobami. V daném případě měli rozhodovací funkci ve Společnosti vyslaní pracovníci mateřské společnosti, a ne statutární orgány Společnosti bez přímého odměňování mateřskou společností.

Radek Matušík

partner v týmu daňového poradenství
radek.matustik@cz.ey.com
+420 603 577 841

Petr Sedláček

senior konzultant v týmu daňového poradenství
petr.sedlacek@cz.ey.com
+420 704 651 391

Zpětné uplatnění osvobození licenčních poplatků - pohled Soudního dvora EU

Před časem jsme vás informovali o sporu týkajícím se výkladu podmínek uplatnění osvobození dle směrnice o společném systému zdanění úroků a licenčních poplatků mezi přidruženými společnostmi z různých členských států („EU I-R Směrnice“).

Společnost požádala o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození od daně z příjmů z licenčních poplatků dle § 38nb zákona o daních z příjmů (ZDP) implementujícího osvobození dle EU I-R Směrnice, a to za zdaňovací období kalendářních roků 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018.

Pohled správce daně

- ▶ Správce daně jí právo na toto osvobození přiznal za zdaňovací období 2017 a 2018, ve vztahu k ostatním obdobím žádosti zamítl. Společnost totiž o osvobození požádala v průběhu června 2019, což bylo podle správce daně pro roky 2014, 2015 a 2016 po dvouleté lhůtě.

Pohled českých soudů

- ▶ Společnost se proti rozhodnutí správce daně bránila žalobou, kterou však Městský soud v Praze zamítl. Spor se tedy dostal k NSS.
- ▶ NSS měl o výkladu EU I-R Směrnice pochybnosti, a proto se rozhodl předložit SDEU předběžnou otázku.

- ▶ První předkládanou otázkou bylo, zda lze EU I-R Směrnicí vykládat v tom smyslu, že umožňuje státu zdroje na základě rozhodnutí dle článku 1 odst. 12 přiznávat osvobození od daně také za období, které předcházelo okamžiku předložení osvědčení a podpůrných informací (případně okamžiku vydání samotného rozhodnutí).
- ▶ Pokud by tato otázka byla zodpovězena kladně, pak navazující otázka mířila na to, zda z EU I-R Směrnice vyplývá jakákoli lhůta pro podání žádosti o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození dle čl. 1 odst. 12 EU I-R Směrnice, případně jakékoli časové omezení ohledně toho, za jaké období předcházející podání žádosti o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození lze přiznat osvobození od daně.

Pohled SDEU

- Dle SDEU má být EU I-R Směrnice [vykládána](#) tak, že
- ▶ umožňuje členskému státu zdroje na základě rozhodnutí dle čl. 1 odst. 12 přiznávat osvobození od daně za období, které předcházelo okamžiku vydání tohoto rozhodnutí, případně za období, které předcházelo okamžiku, kdy bylo správnému

orgánu předloženo osvědčení a podpůrné informace;

- ▶ nestanoví lhůtu pro předložení osvědčení a podpůrných informací, které může členský stát zdroje rozumně požadovat pro účely vydání rozhodnutí o přiznání osvobození podle čl. 1 odst. 12 této směrnice, ani časové omezení ohledně toho, za jak dlouhé období předcházející jejich předložení lze osvobození od daně přiznat. Je proto na vnitrostátním právním řádu, aby tuto lhůtu stanovil na základě zásady procesní autonomie a je na českém soudu, aby ověřil, zda v českém právu existuje lhůta použitelná v dané situaci.
- ▶ Věc se vrátí českému Nejvyššímu správnímu soudu, který bude posuzovat, zda v českém právním řádu existuje lhůta, která zpětnou žádost o osvobození limituje.

Die SDEU má být EU I-R Směrnice vykládána tak, že umožňuje členskému státu zdroje přiznávat osvobození od daně za období, které předcházelo okamžiku vydání tohoto rozhodnutí a dále že nestanoví lhůtu pro předložení osvědčení, které může členský stát zdroje rozumně požadovat pro účely vydání rozhodnutí o přiznání osvobození, ani časové omezení ohledně toho, za jak dlouhé období předcházející jejich předložení lze osvobození od daně přiznat.

Judikáty

Petr Sedláček

senior konzultant v týmu daňového poradenství
petr.sedlacek@cz.ey.com
+420 704 651 391

Lukáš Bajzík

asistent v týmu daňového poradenství
lukas.bajzik@cz.ey.com
+420 705 520 632

Ústavní soud k trestnému činu zkrácení daně - nezeptat se daňového poradce nemusí být nejlepší strategie

Daňové delikty se často odehrávají mezi dvěma světy: složitou realitou účetnictví a striktním pohledem trestního práva. Když se podnikatel obviněný ze zkrácení daně brání tím, že šlo o pouhý omyl nebo nepochopení daňových předpisů, mohou to být drobné detaily, které rozhodnou, jestli soud takové jednání bude klasifikovat jako nedbalostní nebo úmyslné. V podobné situaci se nacházel i stěžovatel v aktuálně posuzovaném případě. V něm šlo o krácení DPH v milionových částkách. Ústavní soud v případě rozhodl, že neznalost daňových předpisů nebo jejich údajná nedokonalost nemůže vést k závěru o absenci úmyslného jednání.

Skutkový stav

Ústavní soud se v nedávném [usnesení](#) zabýval ústavní stížností jednatele společnosti, jenž byl odsouzen za zkrácení daně z přidané hodnoty. Jednatel podal proti dovolacímu rozsudku Nejvyššího soudu ústavní stížnost, ve které mimo jiné tvrdil, že obecné soudy nesprávně hodnotily otázku zavinění. Ústavní soud se však s jeho argumentací neztotožnil a stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

Podstatou posuzovaného jednání bylo, že jednatel neuvedl do daňových přiznání k dani z přidané hodnoty zdanitelná plnění v podobě prodeje rozestavěných bytových jednotek a vkladu bytových

jednotek do základního kapitálu. Tím měl podle obecných soudů zkrátit DPH o více než 2,7 milionu korun. Okresní soud v Mělníku ho uznal vinným z trestného činu zkrácení daně a uložil mu podmíněný trest odnětí svobody. Následné odvolání a dovolání krajský a Nejvyšší soud odmítly.

Jedna z hlavních argumentačních linií, které jednatel v řízeních před obecnými soudy uplatňoval, se týkala právního omylu způsobeného neznalostí daňových předpisů. Smyslem takové argumentace bylo vyloučit úmyslnost jednání jednatele a tím pádem i jeho trestní odpovědnost. K trestní odpovědnosti za trestný čin zkrácení daně je totiž třeba úmyslného zavinění.

Jednatel v průběhu řízení zdůrazňoval, že sám daňové problematice nerozuměl a při transakcích postupoval v dobré víře na základě doporučení blíže neurčených osob, které vnímal jako odborníky (advokáti, daňoví poradci, účetní, zaměstnanci banky), přičemž situaci líčil jako výkladově nejistou i s ohledem na tehdejší podobu právní úpravy DPH a chybějící autoritativní výklad. Retrospektivně poukazyval na vlastní povědomí o osvobození dle „časového testu“, které mylně vztáhl i na oblast DPH, a mylně dovodil, že obdobný režim měl platit i pro nepeněžitý vklad do základního kapitálu. Současně namítal, že soudy přehlédly či podcenily svědecké výpovědi podporující tezi, že „nikoho nenapadlo, že by transakce měly podléhat DPH“, a že proto nebyl prokázán ani úmysl.

Pohled soudů

Obecné soudy však této argumentaci podle Ústavního soudu správně nepřisvědčily. K námitce neznalosti daňové problematiky konstatovaly, že pokud jednatel daňovým předpisům nerozuměl, nic mu nebránilo se obrátit na příslušného správce daně a vyžádat si od něj k dané otázce stanovisko nebo alespoň věc předem konzultovat s odborníkem na daňovou problematiku. K tomu však o své vůli a zjevně záměrně nepřistoupil.

Při vypořádání námítky výkladových nejistot pak obecné soudy poukázaly na fakt, že stěžovatelem nezahrnutá zdanitelná plnění byla běžnými transakcemi podléhající DPH a namítané nepochopení daňových předpisů hodnotily jako účelové tvrzení vzhledem k nevyužití konzultací s profesionály či přímo se správcem daně.

Rozhodnutí Ústavního soudu vymezuje hranici mezi pouhým omylem v daňové otázce a trestněprávně relevantním jednáním: v trestní rovině není úmysl redukován pouze na situace, kdy pachatel výslovně „chtěl“ daň zkrátit, nýbrž může být dovozován i tehdy, jestliže si byl vědom rizika nesprávného daňového postupu a s tímto rizikem se smířil (typicky ve formě nepřímého úmyslu). V posuzované věci soudy dovodily, že tvrzená neznalost daňových pravidel nemůže sama o sobě vést k závěru o absenci úmyslného jednání, zejména pokud měl obviněný reálnou možnost si sporné otázky ověřit.

Neznalost zákona neomlouvá

Z praktického hlediska lze závěry usnesení číst jako potvrzení obecného principu, že „neznalost zákona neomlouvá“. Tento princip se zde promítá do posuzování zavinění: pokud osoba odpovědná za daňovou agendu narazí na nejistotu či nejasnost, nelze bez dalšího spoléhat na to, že pozdější tvrzení o omylu automaticky vyloučí úmysl. Naopak, soudy přikládají význam tomu, zda poplatník či statutární orgán využil dostupné možnosti odborné konzultace (interně, s poradcem, případně se správcem daně) a zda postupoval obezřetně při zacházení s daňovým rizikem.

Pokud osoba odpovědná za daňovou agendu narazí na nejistotu či nejasnost, nelze bez dalšího spoléhat na to, že pozdější tvrzení o omylu automaticky vyloučí úmysl.

Plánované akce

Co pro vás EY připravuje?

- 15. 4. [Daně v marketingu a prodeji XIX](#) (EY seminář)
- 28. 4. [DPH a přeshraniční transakce se zbožím & daňově účetní update - Ostrava](#) (EY seminář v Ostravě)
- 14. 5. [Mezinárodní daňový update](#) (EY webinář)
- 27. 5. [Témata z daňových kontrol](#) (EY webinář)
- 2. 6. [OSVČ v praxi: Compliance a efektivní řízení externích spolupracovníků](#) (EY seminář)

Sledujte aktuální přehled plánovaných seminářů a webinářů: https://www.ey.com/cs_cz/events

KONTAKTY

V případě jakýchkoliv dotazů se prosím obraťte na svého kontaktního partnera nebo manažera.

Zdanění společností

Lucie Říhová	+420 731 627 058
Libor Frýzek	+420 731 627 004
Jana Wintrová	+420 731 627 020
Radek Matuščík	+420 603 577 841
Kateřina Dedková	+420 603 577 890
Karel Hronek	+420 731 627 065

DPH a cla

David Kužela	+420 731 627 085
Stanislav Kryl	+420 731 627 021

Zdanění fyzických osob

Martina Kneiflová	+420 731 627 041
Ondřej Polívka	+420 731 627 088

Právo

Ondřej Havránek	+420 703 891 387
-----------------	------------------

EY

+420 225 335 111
ey@cz.ey.com
www.ey.com/cz

Přihlášení k odběru

Pokud si přejete, aby naše daňové a právní zpravodajství dostával na e-mail i někdo z Vašich kolegů či známých, prosím přepošlete mu tento e-mail a může se přihlásit k odběru [zde](#).

Odhlášení z odběru

Nepřejete-li si odebrat Daňové a právní zprávy EY, prosím kontaktujte Adélu Vaňkovou: adela.vankova@cz.ey.com.

EY | Building a better working world

EY přispívá k lepšímu fungování světa tím, že vytváří hodnotu pro klienty, zaměstnance, společnost i celou planetu a buduje důvěru na kapitálových trzích.

Týmy odborníků EY s využitím dat, umělé inteligence a pokročilých technologií pomáhají klientům s důvěrou a sebedůvěrou utvářet budoucnost a nacházet odpovědi na ty nejnáléhavější výzvy dneška a zítřka.

Díky detailní znalosti různých ekonomických odvětví, globálně propojené multidisciplinární síti a ekosystému nejrůznějších partnerských organizací mohou týmy našich auditorů, konzultantů, daňových poradců i odborníků na strategické a transakční porady ství poskytovat komplexní služby ve více než 150 zemích a teritoriích.

All in to shape the future with confidence.

Název EY zahrnuje celosvětovou organizaci a může zahrnovat jednu či více členských firem Ernst & Young Global Limited, z nichž každá je samostatnou právní osobou. Ernst & Young Global Limited je britská společnost s ručením omezeným garancí, která neposkytuje služby klientům. Informace o tom, jak EY shromažďuje a používá osobní údaje, a o právech fyzických osob stanovených právními předpisy o ochraně osobních údajů jsou k dispozici na ey.com/privacy. Členské firmy EY neposkytují právní služby v zemích, kde to zákon neumožňuje. Podrobnější informace o naší organizaci najdete na našich webových stránkách ey.cz.

© 2026 Ernst & Young, s.r.o. | EY Law advokátní kancelář, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

ED None

Tento materiál má pouze všeobecný informační charakter, na který není možné spoléhat jako na poskytnutí účetního, daňového, právního ani jiného odborného poradenství. V případě potřeby se prosím obraťte na svého konkrétního poradce.

ey.com